

MANIFEST EN HOMENATGE A MONCHO REBOIRAS 35è ANIVERSARI DE LA SEVA MORT

A la matinada del 12 d'agost de 1975 la policia franquista va abatre a trets a Xosé Ramón Reboiras Noia a Ferrol. Tenia 25 anys i era membre de la direcció nacional de la Unión do Pobo Galego (UPG). La seva mort va ser l'expressió més crua de la repressió sobre aquesta organització política que en aquells dies patia innumerables detencions, empresonaments, tortures i exili de gran part del seus militants.

Franco va morir tres mesos després i la dictadura donava lloc a un acord entre els seus successors amb una oposició possibilista que, sense respectar les reivindicacions populars, posava en marxa la Transició cap a una democràcia condicionada que va obviar la necessària ruptura i reconeixement amb altres països europeus del nostre entorn. Una Constitució de compromís va ser la peça clau d'aquesta operació que es va forjar en un pacte tàctic per amagar el genocidi que va seguir el cop d'estat militar contra la República i els assassinats selectius posteriors de persones que van defensar la llibertat del seu poble. Moncho Reboiras va ser una d'aquestes.

Van haver de passar més de trenta anys per què, amb un govern del PSOE, es publiqués la Llei 52/2007, coneguda com la Llei de la Memòria Històrica. Amb la seva aplicació s'obria la possibilitat de confrontar en la pràctica un pacte de silenci i desenvolupar un procés de reparació moral de les persones que van ser perseguides i aniquilades en el transcurs de la Llei, la portava a ser inexistente, però gràcies a un fort moviment associatiu en pro a la Memòria Històrica va fer postular la seva aplicació.

En marxa d'aquesta nova situació i després de la sol·licitud de la seva família, el Consejo de Ministros va reconèixer que Moncho Reboiras havia patit de manera il·legítima una persecució i violència, fins a provocar la seva mort, per la seva militància política nacionalista i la seva implicació en la lluita sindical. Ateses les circumstàncies de l'esmentada Llei, que honora als que van sofrir injustament persecució i violència durant la guerra civil i la dictadura, el Minsitro de Justícia atorga una Declaració de reparació i reconeixement personal de Moncho Reboiras que, d'aquesta manera, supera les condicions d'invisibilitat que una democràcia covarda va exercir sobre la "Galiza màrtir".

Hi ha persones que lluiten tota una vida i aquestes són les imprescindibles, conclou Bertolt Brecht en un dels seus poemes més citats, amb una ressonància que arriba fins a Moncho Reboiras. La seva lluita permanent per una Galícia lliure i popular en tots els camps en els que se'l reclamava o en el que ell mateix considerava necessaris per la seva situació política revolucionària, ja fos intel·lectual, cultural, sindical, organitzativa, agitadora o armada el va portar a abandonar la tranquil·la vida professional que d'aquesta el conduiria a la seva carrera d'ingenyer tècnic industrial per la sacrificada i perillosa vida en clandestinitat.

Disposat sempre a escoltar i comprendre, a dialogar i argumentar; apassionat lector, amb una gran capacitat de síntesi i d'organització; sobri i reflexiu, Moncho emetia serenitat i seguretat al seu voltant sense demanar res als altres que ell mateix no estigues disposat a fer. D'aquí el seu liderat.

Amb la seva rehabilitació institucional, Moncho Reboiras ja és patrimoni de tots els gallecs i gallegues de bona voluntat. A Galícia es complirà la voluntat dels màrtirs, ens va deixar dit Castelao i les seves paraules es reflecteixen ara en el llegat de Moncho Reboiras per una Galícia pròpia, democràtica i popular. Que la seva memòria ens doni força cada dia en aquest desig.

Comissió 35è aniversari